

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 370/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. S., K., zastúpeného advokátom Mgr. T. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob/29/2010 z 29. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. M. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob/29/2010 z 29. marca 2010.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„Krajský súd... rozsudkom z... 29. marca 2010 ... potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) z... 2. decembra 2009, č. k. 36 Cb/145/2008-81, ktorým ma súd prvého stupňa zaviazal zaplatiť žalobcovi... sumu 5 773,25 € s príslušenstvom a nahradiť trovy konania... 1 383,98 €...*

Rozsudok Krajského súdu... z... 29. marca 2010... v celom rozsahu napádam touto sťažnosťou, pričom tvrdím, že ma ukracuje na mojich ústavných právach, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s mojou argumentáciou obsiahnutou v mojich vyjadreniach pred súdom prvého stupňa a v odvolaní.

Predmetom konania... bol nárok na náhradu škody uplatnený žalobcom voči mojej osobe, ako konateľovi, t. j. osoby zodpovednej za škodu spôsobenú veriteľom v dôsledku včasného nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu spoločnosti S. s. r. o. podľa ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“

3. Podľa názoru sťažovateľa:

„Súdy na základe vykonaných dôkazov (dospeli, pozn.) k nesprávnym skutkovým zisteniam a z tohto dôvodu vec následne aj neprávne právne posúdili, keď za podstatnú považovali výšku predĺženia spoločnosti S. s. r. o. k 31. decembru 2005 a nie k 30. aprílu 2006, čo bol podľa znaleckého posudku... rozhodujúci deň pre podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu... Uvedené časové a vecné súvislosti sú rozhodujúce z dôvodu posúdenia následkov neskorého podania návrhu na vyhlásenie konkurzu...

V danej veci súdy... vec nesprávne právne posúdili, keď uzavreli... že som povinný plniť žalobcovi, a to titulom náhrady škody... sumu vo výške 5 773 €, čo zodpovedá presne výške žalobcových, po zastavení konkurzu, neupokojených pohľadávok voči spoločnosti S. s. r. o...

... v dôsledku včasného nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žalobcovi škoda vo výške predpokladanej ustanovením § 11 ods. 4 zákonom č. 7/2005 Z. z. ..., nakoľko aj v prípade včasného podania návrhu na vyhlásenie konkurzu by bol konkurz na majetok spoločnosti S. s. r. o. zastavený pre nedostatok majetku a pohľadávka žalobcu by zostala neuspokojená v rovnakom rozsahu, teda v danom prípade chýba príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti - včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu a vznikom škody vo výške neuspokojenej pohľadávky žalobcu.

Naviac v súdnom konaní som vzniesol námietku premlčania, s ktorou sa súdy nevysporiadali riadne...“

4. Sťažovateľ ďalej uviedol:

„Podľa článku 152 ods. 4 Ústavy... výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov... musí byť v súlade s touto ústavou... Pokiaľ súd prvého stupňa postupoval inak, porušil tak moje právo vlastníť majetok a právo na súdnu ochranu. Poslednou inštanciou, ktorá mala toto porušenie zákona napraviť, bol Krajský súd..., ktorý tejto svojej povinnosti nedostal... Naviac uvedené rozhodnutia nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a závery, ktorými sa súd prvého stupňa ako aj odvolací súd vo svojom rozhodovaní riadili... sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne... Porušenie zákona, vykladaného ústavne konformným spôsobom, zo strany všeobecných súdov je pritom v príčinnej súvislosti s porušením môjho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... Súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru... je aj právo na odôvodnenie súdnych rozhodnutí.

Aj toto... právo mi bolo odňaté rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 2. decembra 2009... ako aj rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 29. marca 2010..., pretože všeobecné súdy sa žiadnym spôsobom, a to ani len náznakom nevysporiadali s mojou argumentáciou, keď som dôvodil, že žalobcovi nemohla, vzhľadom na vykonané dôkazy, vzniknúť žiadna škoda...“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálehom:

„Krajský súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co/29/2010 porušil základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru..., a základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy... a podľa článku 6 Dohovoru...

Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 29. marca 2010, č. k. 2 Cob/29/2010-99, sa zrušuje a vec sa vracia Krajského súdu... na nové prejednanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd... povinný vyplatiť priamo na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Podstatou sťažovateľových námietok (t. j. predmetom sťažnosti) bolo tvrdenie, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob/29/2010 z 29. marca 2010 došlo k porušeniu ním označených práv tým, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 36 Cb 145/2008-81 z 2. decembra 2009 (ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi prisúdenú istinu s úrokom z omeškania, ako aj náhradu trov konania), stotožnil sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu, t. j. s jeho zisteniami (skutkovým stavom) a prijatými právnymi závermi, ktoré však podľa sťažovateľovho názoru vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a následného nesprávneho posúdenia takto zisteného stavu.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho sťažnosťou napadnutým rozhodnutím o odvolaní sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

13. Krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2 Cob/29/2010 z 29. marca 2010 najskôr oboznámil v dovtedajšom konaní dokazovaním zistený skutkový a právny stav:

„Spoločnosť S. s.r.o. sa najneskôr od 31.12.2005 dostala do predĺženia, t. j. do situácie, kedy nebola schopná plniť svoje záväzky. Žalovaný sa o tejto skutočnosti dozvedel niekedy v marci 2006 a na základe tejto skutočnosti bol podľa zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii povinný ako konateľ spoločnosti S. s. r. o. povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu najneskôr do 30. 4. 2006. Dňa 31. 12. 2005 bolo predĺženie spoločnosti S. s. r. o. vo výške 453.000,- Sk a ku 31. 12. 2006 to už bola čiastka vo výške 3.066.000,- Sk. Tieto skutočnosti vyplývajú zo znaleckého posudku č. 19/2007 vypracovaného znalkyňou Ing. A. B., PhD. a tiež z výpovede žalovaného na pojednávaní dňa 2. 9. 2009.

Spoločnosť S. s. r. o. svojim návrhom zo dňa 21. 1. 2007 vyhotoveným žalovaným, ako jej konateľom podala na seba návrh na vyhlásenie konkurzu z dôvodu predĺženia a tento návrh bol konkurznému súdu doručený dňa 23. 1. 2007. Okresný súd Košice I... uznesením sp. z. 26 K/1/2007 zo dňa 23. 3. 2007 rozhodol tak, že pre nedostatok majetku dlžníka konkurzné konanie zastavil a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. 4. 2007. Tieto skutočnosti súd zistil z návrhu na vyhlásenie konkurzu zo dňa 21. 1. 2007 a tiež z citovaného uznesenia Okresného súdu Košice I.

Spoločnosť S. s. r. o. mala pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu (23. 1. 2007) viacero záväzkov v celkovej výške 3.168.033,26 Sk. Z toho predstavovali obchodné záväzky sumu 1.718.785,76 Sk a ostatná časť záväzkov predstavuje záväzky voči S., zdravotným poisťovniam, daňovým orgánom a časť sú záväzky spoločnosti voči jej spoločníkom...

Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii je dlžník v úpadku povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní, od kedy sa dozvedel alebo

sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom úpadku, pričom túto povinnosť v mene dlžníka má rovnako štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu dlžníka, likvidátor dlžníka a zákonný zástupca dlžníka.

Podľa § 11 ods. 4 (prvá a druhá veta) zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, ak osoba povinná podať návrh na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka poruší povinnosť včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu, zodpovedá veriteľom za škodu, ktorá im v dôsledku toho vznikla, ibaže preukáže, že konala s odbornou starostlivosťou, pričom táto povinnosť sa nepovažuje za splnenú, ak súd návrh na vyhlásenie konkurzu odmietol alebo konkurzné konanie zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu.

Podľa § 11 ods. 4 (tretia veta) zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, ak návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas, predpokladá sa, že výška škody, ktorá tým veriteľom vznikla, je suma ich pohľadávok, ktoré po zrušení konkurzu alebo zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku zostali neuspokojené, ibaže sa preukáže iná výška škody.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom, alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 87/1995 Z. z. v znení platnom do 1. 1. 2009 je výška úrokov z omeškania dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10a/ (prechodné ustanovenie účinné od 1. januára 2009) Nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 87/1995 Z. z., ak došlo k omeškaniu pred 1. januárom 2009, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných do 31. decembra 2008.

Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, je štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným jeden alebo viac konateľov.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že žalobkyni voči žalovanému vznikol nárok na zaplatenie 5.773,25 eur (173.925,- Sk) a to titulom nároku žalobkyne na nahradenie škody v súlade s... § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 11 ods. 4 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Táto škoda vznikla konkrétne porušením povinnosti žalovaného danej § 11 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. nesplnenie povinnosti konateľa spoločnosti S. s. r. o. podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti S. s. r. o., pretože túto povinnosť mal žalovaný splniť najneskôr do 30. 4. 2006, avšak túto svoju povinnosť splnil až dňa 23. 1. 2007.

Samotná výška spôsobenej škody vyplýva zo znenia § 11 ods. 4 (tretia veta) zák. č. 7/205 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, t. j. výška škody 5.773,25 eur... zodpovedá sume pohľadávok žalobkyne, ktorá po zastavení konkurzu na spoločnosť S. s. r. o. zostala neuspokojená.

Obrana žalovaného obsahovo zodpovedajúca tvrdeniu, že konal s odbornou starostlivosťou nebola úspešná, pretože z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť nevyplýva. Samotné postúpenie leasingov, získanie pôžičky na zníženie predĺženia, resp. na ozdravenie spoločností, resp. tvrdený odpredaj skladových zásob a znižovanie režijných nákladov, prípadne žalovaným deklarovaná zmena trhového prostredia v oblasti výroby nákladov, prípadne žalovaným deklarovaná zmena trhového prostredia v oblasti výroby plastových okien, samy o sebe nepreukazujú skutočnosť, žeby žalovaný konal s odbornou starostlivosťou. V tejto súvislosti súd poukazuje na zistenú skutočnosť, že napriek tvrdenej odbornej starostlivosti malo konanie žalovaného za obdobie roka 2006 za následok iba zvýšenie predĺženia spoločnosti a to zo sumy 453.000,- Sk ku dňu 31. 12. 2005 na sumu 3.066.00,- Sk ku dňu 31. 12. 2006....“

14. Následne krajský súd uviedol podstatné dôvody sťažovateľom podaného odvolania:

„... Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z tohto dôvodu vec následne aj neprávne právne posúdil, keď za podstatnú považoval výšku predĺženia k 31. 12. 2005 a nie k 30. aprílu 2006, čo bol podľa znaleckého posudku zo dňa 23. 7. 2007... rozhodujúci deň

(posledný deň lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu podľa § 11 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. ..., poz.) ... Predĺženie spoločnosti bolo ku dňu 30. 4. 2006 vo výške 3.066.000,- Sk a ku dňu 31. 12. 2006 vo výške 3.066.000,- Sk. V tomto rozhodujúcom období, t. j. od 30. 4. 2006 do 31. 12. 2006 sa stav majetku spoločností nemenil, čo bolo preukázané v konaní pred súdom prvého stupňa... V dôsledku včasného nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu nevznikla... žalobcovi škoda vo výške predpokladanej ustanovením § 11 ods. 4 zák. č. 7/2005 Z. z. ..., nakoľko aj v prípade včasného podania návrhu na vyhlásenie konkurzu by bol konkurz na majetok spoločnosti zastavený pre nedostatok majetku... Súčasne z opatrnostných dôvodov vznáša námietku premlčania...“

15. Krajský súd svoje faktické (skutkové) a právne závery formuloval takto:

„Krajský súd... dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p., len konštatuje, že súd prvého stupňa správne vychádzal zo skutkového stavu, že žalovaný ako konateľ žalovanej spoločnosti porušil ust. § 11 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. ..., pretože porušil povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní, od kedy sa dozvedel, alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom úpadku.

K námietke premlčania, nároku žalobcu o náhradu škody, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že premlčacia lehota pre uplatnenie náhrady škody, v tomto prípade 1 rok, a plynie od zrušenia konkurzu alebo zastavenia konkurzného konania pre nedostatok majetku.

Z obsahu uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 23. 3. 2007 č. k. 26 K/1/2007-318 vyplýva, že súd zastavil konkurzné konanie pre nedostatok majetku dlžníka. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. 4. 2007.

Žalobca nárok na náhradu škody uplatnil na súde návrhom doručeným súdu dňa 20. 3. 2008, teda v zákonom stanovenej lehote včas...

Návrhu žalovaného, aby odvolací súd proti potvrdzujúcemu rozsudku pripustil dovolanie, odvolací súd nevyhovel, pretože ust. zák. č. 7/2005 Z. z., ktoré žalovaný, ako konateľ spoločnosti porušil, sú tak jednoznačné, že nemôžu vzniknúť žiadne pochybnosti pri ich aplikovaní v praxi...“

16. Po komplexnom zhodnotení odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu (s prihliadnutím na zistenia a právne závery prvostupňového súdu, z ktorých krajský súd vychádzal a na ne nadväzoval) ústavný súd konštatuje, že z namietaného rozsudku krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd zreteľne odôvodnil skutkové zistenia, z ktorých vychádzal pri súčasnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení, a preto nemožno konštatovať, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd zhodnotil celkové okolnosti prípadu zodpovednosti sťažovateľa za vymáhanú škodu a mieru jeho zavinenia na jej vzniku náležitým spôsobom. Odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, lebo krajský súd vysvetlil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah rozhodol (t. j. potvrdil rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti).

17. K sťažovateľom namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

18. Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľa reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky pre vec z hľadiska právneho i skutkového podstatné argumenty sťažovateľa obsiahnuté v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné, ústavne konformné a spôsob aplikácie dotknutých noriem krajským súdom za zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

19. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

20. Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd dospel k záveru o nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a možným porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a v nadväznosti na to k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa.

21. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd poznamenáva, že „formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu záverov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu

22. Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu.

23. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (ako aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu) možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietat' len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať (nahradzovať) všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

24. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na ochranu jeho vlastníctva a práva vlastniť majetok, resp. ho nerušene užívať podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu), ktoré nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc.

25. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 1 dodatkového protokolu). Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

26. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie rozsudku krajského súdu a priznanie náhrady trov konania (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2010